

velika svetloba. Ko bolj pogleda v svetlobo, vidi dva človeka, katerih prvi naravnost proti njemu stopa, veliko gorečo baklo v roki držeč. Ko se človeka približata toliko, da so si drug drugemu mogli pogledati v lice, pade Janko na kolena ter zavpije: „oče, odpustite, ako morete svojemu nevrednemu sinu Janku!“

Bil je to res Jankov oče, ki se je užé pozno po noči s svojim trgovskim pomočnikom vrnil iz nograda domóv.

„Vse ti bodi odpuščeno, ljubi moj sin“ rečejo oče — „ako ti le odpusti mati, katera največ zaradi tebe leži na smrtnej postelji.“

„O jaz nesrečnež!“ zavpije Janko ter hití z očetom v hišo.

In res je njegova mati ležala nevarno bolna v postelji, ker je preveč žalovala po izgubljenem sinu. Ali zdaj, ko ga zopet ugleda, zdaj, ko ga ima zopet v svojem naročji, zdelo se jej je, kakor bi se jej težek kamen odvalil s srca in tudi ona se je začela po malem okrepčavati, dokler naposled popolnem ne ozdravi.

In Janko? Janko je zdaj najboljši in najpokórnejši sin, kakoršnega si človek le misliti more, a to ne več na Dunnaji, nego doma pri ljubih starših, kjer se je poprijel očetove trgovine. Nikoli ga nij bilo več videti v hudobnih tovarišijah; a nad vrata svoje prodajalnice je dal zapisati z zlatimi črkami:

„Žíví samo z dobrimi, plemenítimi ljudmi, da bodeš tudi ti dober in plemenit.“

Š. Kapetanič.

Očetov blagoslov.

Žível je nekđaj na Kranjskem v majhnej vási, debelo uro hoda od mesta M., pri ljudeh v okolici občé spoštovan črevljar, Andrej po imenu, ki si je s krpanjem črevljev nekoliko premoženja pridobil. To mu je bilo toliko laže, ker je bil jedini črevljar v ondotnej okolici, ki je znal vsacemu črevlje tako po godu narediti, da so se nog prijeli kakor bi bili na nje vlti. Njegova žena, tudi pridna gospodinja, šla je včasí v bližnji grad na dnino, pa je tudi ženam in dekletom v okolici prala peče in kmetskim mladeničem prazniške srajce, ter si s tem zaslužila toliko denarja, da nij bilo treba možu niti za sol niti za njeno obleko skrbeti; samo za praznike jej je kupil na bližnjem sejmu kak robec ali krilo. Nij tedaj čudo, da si je Andrej pri tej varčnosti in delavnosti kmalu kupil toliko posestva, da je mogel rediti čvetero živinčet. Pri domačem delu sta mu pomagala sinóva France in Janez. Prvi se je poprijel očetovega rokodelstva ter je očetu pridno pomagal krpiti črevlje; a starejši sin Janez je z materjo oskrboval živino in opravljal druga poljska dela. To se zna, kadar je bilo mnogo dela na polji, da sta jima pomagala tudi oče in France, ako nij bilo preveč črevljarskega dela.

A kmalu je zadela pridno družino velika nesreča, katero je posebno oče Andrej hudo občutil. Dobra in skrbna žena mu je hudo zbolela, ter po kratkej bolezní umrla. Ko je v bližnjí farnej cerkvi zapel mertvaški zvon, brž se je raznesla po vási žalostna novica, da je Andrejeva žena umrla. „Bog jej daj večni mir in pokoj,“ vzdihnila je marsikatera kmetica po dobri Andrejevej ženi in marsikdo je rekel: „veliko podporo je zdaj ubogi Andrej iz-

gubil, ki jo bode pogrešal do groba; drugič ženiti se mu ne kaže, ker je že prileten in sinova sta tudi že odrasla.“ Po pogrebu je rekel oče sinovoma: „izgubila sta zdaj največji zaklad na zemlji, predobro in skrbno mater. Jaz vedno bolehen, vama ne bodem mogel več mnogo pridobiti, če ne bodeta sama varčna in delavna. Franceta pri teh besedah solze obljujejo, in da-si sam tolažbe potreben, tolaži očeta, obljubovaje mu pomagati kolikor bode mogel in znal. A Janez, sicer dober in priden mladenič, nepremišljeno reče: „čimu bi toliko žalovali in tarnali, saj bodemo tudi mi jedenkrat umrli; res je, da bi rajše izgubil Bog zna kaj, nego preljubo mater, ali zdaj ko so že tam v večnosti, ne pomaga mi nič, ako žalujem.“ Nato mu odgovori France: „ti si res zeló trdega srca, pomisli le izgubo, ki je naju zadela. Kam se bodeva podala, če nama še oče umrjó? Povem ti, da dolgo jih ne bodeva imela, ker materina smrt jih bo še bolj potlačila in šli bodo kmalu za materjo v črni grob.“ Janez nekoliko poparjen pri teh besedah, vendar naposled odgovori: „saj je svet velik, pojdem pa s trebuhom za kruhom.“ — Sosedo v vasi so žalovale po pridnej perici, črevljarjevej ženi; a kmalu so jo tudi pozabile, ker je neka druga žena prevzela perilo. Ko so se bližali božični prazniki, imela sta oče in France toliko dela, da še jesti in spati nijsta utegnila. Vedno sedenje pri težavnem črevljarskem delu in nepozabljiva smrt dobre žene sta bila vzrok, da je oče od dne do dne bolj hiral in primoran bil kopito popustiti ter se v posteljo vleči. France, starejši sin, streže bolnemu očetu ter dela po noči in po dnevu, a pri najboljšeji volji vendar ne more očetovega stanja izboljšati. Zdaj pošlje po zdravnika. Zdravnik pride, prime bolnika za žilo ter z glavo majaje reče: „ta bolezen je že zastarana in zna še dolgo trajati.“ Ko Janez te zdravnikove besede sliši, reče sam v sebi: „zdaj bo pa bolezen pobrala, kar smo si s težavo prihranili.“ Ko vidi necega dne očeta čvrstjšega, pristopi k postelji ter reče: „oče vidim, da ste od dne do dne slabejši; ali bi ne bilo prav, ko bi naredili oporoko, da bi ne bilo po vašej smrti takih homatij, kakoršne so bile pri sosedu V. zaradi dedšine. A Janez nij silil očeta oporoke delati iz tega namena, da bi se znabiti bal razprtij s svojim bratom, nego zaradi tega, ker se je bal, da bi premoženje z očetom ne umrlo, ter bi potem ne imel kaj podedovati. Oče ga ubogajo, pokličejo postavne možé ter volijo Francetu vse imetje s to pogodbo, da mora Janezu, kadar izpolni štiri in dvajseto leto, izplačati 200 gld. Po storjeneji oporoki reče Janez svojemu bratu Francetu: „ako mi takój izplačaš dedšino, rad ti pustim 50 gl.“ France je zadovoljen s tem ter takój odšteje Janezu 150 gl., s katerimi se mlajši brat podá na ptuje, da ondu svojo srečo poskusi. Tako ostane zdaj France sam doma pri bolnem očetu, katerega že nij bilo družega nego kost in koža. To se zna, da pri postrežbi nij mogel ničesar zaslužiti; zatorej je bil primoran živino prodajati iz hleva, ako je hotel plačati zdravnika. Dolga bolezen je pobrala vse Francetovo premoženje in naposled, ko je tudi že na hišo nakladal dolg, izpredvideli so oče, da se jim bliža zadnja ura. Pokličejo torej sina Franceta k sebi ter mu z ginjenim srcem podelé svoj blagoslov, rekoč: „Bog ti naj obilo povrne tvoj trud, in plačilo, katero je v četrtej zapovedi obljubil vsem dobrim otrokom, naj se ti izpolni.“ Po teh besedah kmalu mirno v gospodu zaspé. France je dobrega očeta lepo in spodobno pokopal. Po očetoveji smrti je zopet začel pridno delati in kmalu si je toliko

zaslužil, da je poplačal dolgove in si ohranil posestvo. Njegov brat Janez je pa na tujem popolnoma obožal ter je spoznal, da je resnica, kar pravi prigovor: „če človek dalje gre, dalje mu kažejo.“ Ves razstrgan je prišel domov k svojemu bratu Francetu, kateri ga je posvarilviši za nespodobno obnašanje o očetovej bolezni z veseljem sprejel v svojo hišo. Mirno in zadovoljno sta skupaj živela ter si veliko premoženje pridobila. Porsod je bil očiten blagoslov očetov, ki ga je dal na smrtnej postelji dobremu sinu Francetu.

Dragotin T.

Otroci — cvetice.

Otroci so cvetice. Mladost je čas cvetja v človeškem življenji. Otroško srce in um sta cvetova, ki hranita v sebi najslajše nade za čas in večnost. Na otročjem obrazu visé peresca uponosna, katerih življenja vroči poletni čas še nij zatrl.

Otročje življenje je prekrasen vrt, v katerem cvetó prežlahne cvetice: nedolžnost, mir, blagost, sreča in zadovoljnost. Blagor mu, kdor biva v tem vrtu, kdor sme trgati te cvetke, nositi je na srci, kdor sme okušati sad teh cvetic! In ali nij dete? ki sme bivati v tem vrtu, ki sme spletati iz teh prežlahnih cvetic rajski venec, in si ga posaditi na glavo! Nežne so te cvetice, — občutljivo je otroško bitje! Najmanjši vihar lahko uniči te dragocene cvetice v otročjem srci ter ostrupi njihovo pravo notranje življenje, kakor tudi nežna cvetica upogne svojo glavico pod pretečo silo mrzle, neusmiljene noči in — premíne. Varnega zatišja torej in skrbnega negovanja je treba otroku, ki je izpostavljen vsem viharjem človeškega življenja — kakor skrbni vrtnik slabotne cvetice priveže h količku, da jih ne omaje in ne podré nemili vihar, da jih ne zaduší in ne izpodkoplje nevarno, slabo zélišče.

Otroci hrepené po radosti in razveseljevanji, kakor cvetice po jutranjej rosi in luči izpod nebes.

In ali niso otroci jednako cveticam ljubimci človeka, ki je radostno in skrbno nosi na ljubečih prsih?

A kakó lahko zveni tudi otrok — nič drugače, kakor cvetica, katero požrešna narava s svojo kosó brez čuta poseče. In če leži tak otrok bled, v angeljskej lepoti na mrtvaškem odru, kakor odpadli cvet na zelenem, uponosnem mahu, plava užé njegova duša v svetih nebesih med angeljčki, katere imenuje sv. Ambrož „nebeske cvetice.“

In ali ne vidim okrog sebe otročičev, vse — kakor cvetice, v raznovrstnih barvah in oblikah? Jaz tu ne mislim toliko na podobo in razvitek njihovega telesa ali na vrsto njihovih oblačil, marveč na različnost njihove volje, njihovih zmožnosti in nagónov. In če hočem vsacega po tej raznovrstnosti imenovati, mislim, da je moram zaznamovati z imeni cvetic.

In tako imenujem čistega, nedolžnega otroka, lepo „belo lilijo“ — ponižnega in dobrega, pohlevno „vijolico“ — pobožno dete primerjam „gorečej ljubezni“, — maščevalno „koprivi“, — boječe „trepetliki“ — in tako dalje, dokler nij ves imenik dobrih in slabih lastnosti sestavljen.

A tudi cvetice so otroci. — Le pogledjmo je, kako stokajo in jokajo, kako se smejejo in radujejo, kako se zibljejo in igrajo, kako žalujejo in umirajo — vse najdeš takó, kakor v otroškem življenji.